

Frågor till Lars Neumann, överläkare akutpsykiatriska kliniken Sankt Sigfrids Sjukhus i Växjö, från anhöriga till Eilert Tordsson, 630408-3378, vid möte på SSS den 3 september 2010 och hans muntliga svar vid detta möte.

A.

När fick du din legitimation som psykiater?

Svar: 1998 eller 1999

B.

Söndagen den 25/4 drabbades Eilert av ett svårt psykiskt tillstånd som vi nu förstår var av psykosliknande karaktär. Vi sökte hjälp via 112 och polis. Eilert hade låst in sig och familjen, fru och barn, var naturligtvis mycket upprörda och rädda för vad han skulle göra. Han var lugn när polisen kom och det beslöts att han skulle åka in till akutpsyk, där det låg en remiss sedan en tid. Jag, mamma, ringde in och jag förklarade för sjuksköterskan vad som hänt och hon sa att vi var välkomna. Eilert, hans pappa och jag åkte in akutpsykiatriska mottagningen där vi efter en liten väntan blev mottagning av dig Lars Neumann.

Fråga 1: Hade du fått information från mottagningsköterskan om bakgrunden till vårt besök?

Svar: Ja

Fråga 2: Varför ställde du inte en enda fråga om varför han sökte akut en söndag?

Svar: Redan fått info som behövdes.

Fråga 3: Eilert beskrev enbart sin GAD-personlighet med oro, ångest, dålig självkänsla. Varför frågar du Eilert om han är vegetarian?

Svar: En beskrivning av en del kemiska processer som kan infinna sig i samband med att man äter SSRI-preparat.

Fråga 4: Efter detta säger du att du för 6 månader sedan släppte en braskit (!) när du var i en grupp med andra människor. Detta kändes både kränkande och förminskande av Eilert som hjälpsökande patient och även för mig och min man som var med under samtalet. Vad var anledningen till detta påstående och är det förenligt med ditt yrke som legitimerad psykiater?

Svar: Detta var en fiktiv historia och orsak att lättare komma ihåg och förstå att det inte är farligt att göra bort sig.

Eilert har nämnt att han tar Sobril mot ångest och här är du på väg att avsluta besöket vad, jag uppfattar. Du har inte en enda gång ställt någon fråga till mig eller min man. Jag frågar då om jag som representant för familjen och anhöriga får beskriva mer av bakgrunden till Eilerts sjukdomstillstånd. Jag bekräftar att det Eilert berättat om sin GAD är korrekt. Jag beskriver då utvecklingen från hösten 2009 med tvångstankar, vanföreställningar, maniska spring i trappan, dricka vatten samt vad som hänt tidigare under söndagen med samtal till 112 och polis.

Fråga 5: Varför finns inte detta noterat i journalen?

Svar: Av den enkla orsaken att med hänsyn till Eilert hålla journalen så kort som möjligt.

Vid vårt samtal den 2/7 med personal efter det att Eilert tagit sitt liv och där du var närvarande inleder du med att säga att vi anhöriga är experter på patienten.

Fråga 6: Om du anser det varför har du inte ens noterat i journalen att vi överhuvudtaget var där och varför ställde du inte en enda fråga till oss?

Svar: För att jag i möte med patienten vill ha patienten i fokus.

Vår kommentar: Varför det inte noterades i journalen att föräldrarna var där fick vi inget svar på. Sara, hustru, anmärker beträffande brist på utförligare information i journalen att nästa läkare kanske hade kunnat göra en annan bedömning om denne kunnat utläsa så mycket som möjligt om Eilerts tillstånd.

På detta svarar Neumann att det är förenligt med läkares arbetssätt att göra så för att få en hållbar patientallians.

Under min redovisning av bakgrunden beskriver jag hur jag blivit ombedd av Edith Koczka som Eilert gick hos privat att ringa psykiater Berith Ericsson och efterhöra om Eilerts medicinering var relevant och att BE sagt att den var det men att hon nog även skulle ha satt in Zyprexa. Då säger du: "Ja, jag kan väl skriva ut Zyprexa", vilket du också gör och därefter skall du säga adjö och avsluta besöket. Jag frågar då om Eilert kan få en tablett direkt, vilket du ser till att han får.

Fråga 7: Varför beskriver du inte för Eilert vad Zyprexa är?

Svar: Jag brukar förklara, men jag minns inte riktigt, var det inte så att du hade frågat Berith Ericsson om detta?

Min kommentar (mamma): Som jag tidigare dokumenterat sas exakt de orden som står ovan och inget annat. Men om det nu skulle vara så att jag verkligen inhämtat information om denna medicin är det inte patienten som skall bli informerad om medicinen eller läggs detta på de anhöriga?

Eilert var en ny patient som du skriver ut en ny medicin till.

Fråga 8: Varför bestämmer du ingen tid för uppföljning?

Svar: Jag var pressad i tid och det skulle blivit om flera veckor och jag bad honom ringa.

Min kommentar: Jag (mamma) och min man var båda närvarande hela tiden tills vi skiljdes åt och Neumann sa inte detta till Eilert vilket jag påpekar.

C.

Tisdagen den 27/4 tidigt på förmiddagen är min man och jag åter hos Eilert. Han är inte bättre. Han ringer in till akutpsykiatri och ber att få tala med dig. Han blir uppringd efter en stund med besked att du skall ringa honom på eftermiddagen.

Fråga 9: Varför ringer du inte upp honom förrän på torsdagseftermiddagen?

Svar: Fick inget besked om detta.

Anledningen till att du då ringde överhuvudtaget kopplar jag ihop med att jag sökte dig per telefon vid halvtvåtiden för att ställa en allmän fråga om styrkor på Zyprexa. Jag sa Eilerts personnummer och mitt telefonnummer till den som tog mitt samtal och fick besked senare per telefon att du skulle ringa mig vid 16-tiden. Du ringde aldrig mig men däremot ringde du Eilert ca 14.00. Jag var då framkommen till honom och hörde hans samtal med dig.

Fråga 10: Blev du påmind om att du hade missat att ringa Eilert när du såg hans personnummer och varför ringde du aldrig till mig?

Svar: Fick meddelandet först på onsdagen och ringde då tre gånger.

Vår kommentar: När Sara ifrågasätter detta säger Neumann att han vet att han inte ringde från sjukhuset men att han inte vet om han ringde från mobilen eller från bostaden. Varför han aldrig ringde mig, mamma, fick vi aldrig svar på.

Under Eilerts samtal med dig säger Eilert att han inte är bättre och undrar hur lång tid det tar innan Zyprexan ger effekt. Du svarar vad jag förstår 4-5 dagar. Eilert undrar då om han skall ta dubbelt så mycket, alltså 2 tabletter. Detta säger du är ok.

Fråga 11: Varför kommer du inte överens med Eilert om ett besök eller någon form av uppföljning efter att dosen dubblats?

Svar: Jag sa att om medicinen skulle ta slut skulle han höra av sig inom en vecka.

Vår kommentar: Jag var intill Eilert under hela samtalet och jag kunde naturligtvis inte höra Neumanns röst men på Eilerts kommentarer både då och senare när vi diskuterade Zyprexan framgick inte att Neumann sagt till honom att ringa.

Fråga 12: Borde du inte ha skrivit ut ett nytt recept eftersom tabletterna nu skulle ta slut dubbelt så fort?

Svar: Tror att han var kapabel att ringa själv.

D.

Eilerts tillstånd förvärras och torsdagen den 27/5 har Eilert bokat tid för en frivillig behandling på Sankt Sigfrids Sjukhus i Växjö. Eilert, jag och min man kommer dit på eftermiddagen och Eilert lämnar fram i receptionen sin remiss från Eva Ekelund på Specialistläkargruppen i Växjö, till vilken hon har bifogat två journalkopior från samma

vårdenhet. På remissen står klart och tydligt OBS! Se bifogade journalkopior. På remissen men framförallt i journalkopiorna framgår hur allvarligt hon bedömer Eilerts psykiska tillstånd och att hon hade förberett vårdintyg om inte Eilert valt frivillig behandling. Eilert är nu äntligen fast besluten att ta emot hjälp för att bli frisk. Han är mycket lugn i väntrummet och säger bl a "Det här skulle jag gjort mycket tidigare".

Vi blir så småningom mottagna av dig och jag, mamma, följer med Eilert in på ditt mottagningsrum. På ditt skrivbord ligger remissen och de två journalkopiorna. Du frågar Eilert hur han mår och hur det varit. Eilert ger sin beskrivning av hur det varit. Du säger då att "det där stämmer dåligt med vad jag läser här" och pekar på journalkopiorna från Specialistläkargruppen. Eilert säger inget och du frågar heller inte mig. Jag bekräftar emellertid att det som står i papperna stämmer med hur det varit.

Du hade alltså läst journalkopiorna och förstått hur verkligheten såg ut. Efter det har ingen sett dessa journaler. Du skriver i journalanteckningen: "Inkommande remiss från dr Eva Eklund, VC Specialistläkargruppen, 2010-05-27. Bifogade filer Skannat".

Fråga 13: Varför skriver du att bifogade filer skannat?

Svar: Jag kommer inte ihåg, men jag har menat skannas. Jag har skrivit fel på ett t och ett s.

Fråga 14: Kopiorna låg på ditt skrivbord och du säger att du lämnat dem till någon, men att du inte minns till vem. Tycker du inte att det är allvarligt med ett så dåligt minne? Borde du inte ha förstått värdet av att dessa journalkopior följde med remissen och tillsett att de verkligen gjorde det och inte slarvades bort?

Svar: Jag minns att jag gick in på avdelningen och lämnade remiss och de bifogade journalkopiorna men jag minns inte till vem jag lämnade dem.

Vår kommentar: Jag, mamma, såg dessa kopior på Neumanns skrivbord och därefter har ingen sett dem. Vi upplever att här har ett oförsvarligt slarv gjort att den för Eilert livsviktiga informationen från remitterande läkare inte nådde den utskrivande läkaren Nils Lindgren, även om denne hade andra möjligheter att genom datorn få fram dem i Cambio Cosmic, vilket inte heller skedde.

D.

Ett möte hölls den 2 juli med personal från avdelningen och dig, i vilket också deltog Eilerts fru Sara, bror Matti och undertecknad mamma. Vi gick igenom dokumentation med frågor som vi sammanställt. Mot slutet av denna dokumentation säger du att du har diskuterat Eilert med din fru som är psykolog. Du frågar om Eilert varit aggressiv och alla vi tre säger att han aldrig någonsin varit aggressiv. Du säger då att du och din fru kommit fram till att med tanke på hans GAD-personlighet, han var "aggressionshämmad". Vi blev upprörda och undanbad oss vidare förklaringar. Vi känner oss fortfarande kränkta och ledsna över detta.

Fråga 15: Är det vanligt att du diskuterar dina patienter med din fru?

Svar: Nej!

Fråga 16: Hur är det möjligt att du som träffat Eilert högst 2x15 minuter och inte kunnat ställa en diagnos och ge honom rätt omhändertagande och hjälp enligt denna diagnos plötsligt kan komma fram till en diagnos tillsammans med din fru som aldrig träffat Eilert vad vi förstår?

Svar: Här säger Neumann att han träffat många aggressionshämmande och att han inte nämnde Eilerts GAD-personlighet när han ställde frågan.

Neumann svarar också att hans fråga var inte "var Eilert aggressiv någon gång" utan att frågan var "var Eilert aggressionshämmand" och att brodern Matti hade verifierat detta genom att säga att "ja, han slog inte tillbaka när jag slog honom när vi var små".

Vår kommentar: Sara och jag protesterar och säger att han absolut hänvisade till Eilerts GAD-personlighet. Solveig Svensson som sitter med och som var med även vid mötet den 2 juli bekräftar att han nämnde Eilerts GAD-personlighet då. Vi har väldigt svårt att förstå anledningen till att han förnekar detta samt att han plötsligt har förändrat hur han frågade.

Fråga 17: Tycker du att du har visat personligt ansvar och intresse för Eilert som patient?

Svar: Ja!

Fråga 18: Tycker du att du med utgångspunkt från din legitimation som psykiater har behandlat Eilert professionellt och med respekt?

Svar: Ja!

Fråga 19: Tycker du att du med samma utgångspunkt har behandlat Eilerts anhöriga professionellt och med respekt för deras kunskap om Eilert?

Svar: Ja!

Fråga 20: Har du några tankar om att förändra din arbetssituation efter vad som hänt Eilert?

Svar: Nej!

Fråga 21: Har du tidigare någon HSN-anmälan?

Svar: Ja!

Fråga 22: Hur många?

Svar: Jag minns inte riktigt, men jo två gånger i Norrland och tre med denna angående Eilert.

Fråga 23: Har någon av dessa anmälningar inneburit att det varit ett självmord med i bilden?

Svar: Nej!

Fråga 23: Är du av den uppfattningen att du gör ett bra jobb på din arbetsplats här?

Svar: Ja, jag har arbetat mycket med beroende och ger man dem det de vill ha så är de nöjda!

Eilerts fru Sara, tre barn Julius, Pontus och Maja, hans tre bröder Matti, Jan och Tommy samt hans föräldrar Ann-Marie och Tord ville ha ärliga svar på ovanstående frågor.

Vår kommentar:

Vi har haft ett möte med Nils Lindgren vilket jag tidigare dokumenterat och sänt in. I mötet med denne läkare som gjort ett oförsvarligt misstag som läkare mötte vi ändock en människa, en människa som var förkrossad över sitt misstag, som inte förnekade sina misstag och som ville ta sitt ansvar. En sådan människa vill vi förlåta för det mänskliga misstag han begått, vilket vi också meddelat honom.

Här möter vi nu en läkare som gjort grundläggande misstag som läkare vad gäller Eilerts behandling och som vi bedömer har stor betydelse för hur utgången blev. Men vi möter också en människa som är i total försvarsställning, som inte håller sig till sanningen utan förändrar verkligheten för att skydda sig själv, som är arrogant och överlägsen och i total avsaknad att ta ansvar för sitt agerande mot Eilert och oss anhöriga. Både Sara och jag uttrycker ärligt och rakt att vi tycker det är fruktansvärt att han arbetar med människor med psykisk problematik vars liv helt ligger i händerna på honom.

Ann-Marie Karlsson
Mamma

Sara Tordsson
Hustru

Dessa svar och kommentarer är nedtecknade den 7 september 2010 av mig och upplästa och godkända av Sara, Eilerts hustru.

Ann-Marie Karlsson, mamma